

25.97x34.46	1	29	עמוד	זמן קיבוץ	07/2026	98358869-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790						

אני לא רוצה להביא את הפריפריה למרכז, אני רוצה להשוות את מצב הפריפריה לזה של המרכז :

הדמוקרטים // לקראת בחירות

"אני לא רוצה להביא את הפריפריה למרכז, אני רוצה להשוות את מצב הפריפריה לזה של המרכז"

עמרי רונן, ממובילי "אחים לנשק", בן כפר עזה שאיבד את סבתו ב-7 באוקטובר, מתמודד על מקום במפלגת הדמוקרטים. הוא מאמין שכולם צריכים לתרום ובטוח שעם קצת סנקציות גם החרדים יצאו לעבוד

מירב ראון

עם סבתא נירה. נרצחה בביתה עם המטפלת | צילום: פרטי

יתרמו למדינת ישראל". הוא צופה שהדמוקרטים יקבלו 15 מנדטים ויותר. "אנחנו היחידים שאומרים באומץ את האמת ונלחם עליה, ברחובות ואיפה שצריך. מי שהביא את המדינה לגרולתה צריך לחזור לקרמת הבמה".

להשוות את מצב הפריפריה לזה של המרכז

בביקורו בנגב המערבי לקראת אירועי יום ה-1,000 לטבח 7 באוקטובר אמר רונן "סדר העדיפויות של הממשלה הביא עלינו חורבן ולכן כשנכנס לכנסת נהפוך אותה: הם תעדפו את יו"ש - אנחנו נתעדף את עוטף עזה והגליל המערבי". והוא מבקש לשנות את סדרי העדיפויות. "להפריח את הנגב, את הצפון, להסית כספים לשם. מה שקורה זו הפקרה והזנחה פושעת, התקציבים לא מגיעים לשם, התמיכה לא קיימת. אני לא רוצה להביא את הפריפריה למרכז, אני רוצה להשוות את מצב הפריפריה לזה של המרכז. למה אין משילות בצפון ובנגב? למה מחכים לתורים לרופאים מעל חצי שנה? למה צריך לרדוף אחרי חינוך או לנסוע שעות לשם כך? הביטחון, העוצמה הכלכלית והחברתית צריכה להיות בצפון ובנגב, זה מה שיבטיח את העתיד. לשים שם אנשים חזקים, לדאוג לביטחונם, לאיכות החיים. אני חושב שזה אפשרי, השאלה היא מה סדר העדיפויות. זה מתבקש לעשות כך, לא רק אחרי 7 באוקטובר".

רונן מאמין שנדרשים שינויים ושבתחילה הבאות תיבחר הממשלה לעשותם. "אני מאמין בדמוקרטים, מאמין שזה אפשרי, שאפשר לשכנע, לעבוד קשה, ולא להתנצל על מי שאנחנו, להיות גאים. אנחנו אוכלוסייה שתורמת, שעובדת קשה, שמחוברת לקרקע".

"הייתי כל התקופה במילואים ורק אחרי חצי שנה הגעתי לכפר עזה. המקום שהיה גן עדן בשבילי נראה כמו גיהנום. הגעתי לבית של סבתא שלי, הבית שבו גדלתי, שנתן לי כוח וביטחון, והכול הרוס"

"הזיכרונות שלי כילד בקיבוץ הם של גן עדן" | צילום: פרטי

עמרי רונן. נלחם על הדמוקרטיה | צילום: פרטי

נראה כמו גיהנום. הזנחה, חתולים, תנים, עשבייה, לא הכרתי את הקיבוץ. הגעתי לבית של סבתא שלי, הבית שבו גדלתי, שנתן לי כוח וביטחון, והכול הרוס".

שם החליט לבנות מחדש. הוא קיבל "אור ירוק" מהקיבוץ - "תוכיח יכולות", וכך החל פרויקט "המרצפות הירוקות", 16 יחידות דיור שהוקמו מחדש ליד שכונת דור צעיר, יוזמה משותפת של הקיבוץ יחד עם "בונים מחדש", הזרוע הביצועיסטית של "אחים לנשק". "היו המון תורמים לפרויקט ו-15,000 מתנדבים, כולם אזרחי ישראל, כולם באו לעזור. היום כבר גרים שם, יש שכונה שוקקת". בהמשך נבנו 20 יחידות נוספות בקיבוץ, וגם בניד עוז ובנקודות נוספות בנגב המערבי.

לבנות מחדש

החיבור הרגשי העמוק למפעל החיים של סבו וסבתו וסבתא והרצון שימשיך להתקיים מובילים אותו בעשייה כפעיל חברתי ובכניסה לפוליטיקה - לבנות מחדש. "לבנות מחדש את הנגב, לבנות את הצפון. נכנסתי לפוליטיקה במטרה להביא לצפון ולנגב חינוך, תשתיות כדי שיפרחו וישגשגו. אני חלק משרשרת דורות של בניית הארץ הזו. קינאתי ברור החלוצים, נולדתי בשנות ה-90 וקיבלתי הכול כבר מוכן. קרה שבר גדול ואנחנו נדרשים לחזור ליסודות ולבנות מחדש, לסלול כבישים, לטעת עצים, לבנות בתים. זו עשייה שהיא מרגשת עבורי גם ברמה האישית וזה גם סיפור של כולנו. לעבוד קשה, לא לחכות שהמדינה תעשה עבורנו, ליוזם יוזמות פרטיות, להתאגר ולסחוף יחד את הציבור כולו".

באותה שבת שחורה כתבו המחבלים ביומן של סבתו "אתם תמותו ולא תישארו פה". "אנחנו נחיה פה, נפרח ונגדל ונעשה הכול כדי שיהיו פה חיים שראויים לחיות אותם" אמר רונן, שבכמעט שלוש שנים שעברו מאז נולדו לו שני ילדים - עברי ואורי. נכדים שאותם סבתו לא זכתה להכיר.

בתחילת 2026 הצטרף ל"דמוקרטים", ההחלטה שהייתה מאוד ברורה עבורו. "זו המפלגה הכי נכונה לערכים שלי ולאידאולוגיה שלי. אני רוצה שיהיה פה שותף. כולם יעבדו, כולם ישרתו, כולם

51 מועמדים בפריימריז של מפלגת הדמוקרטים שיערך ב-20 ביולי מתמודדים על כעשרה מקומות ריאליים. לצד פרלמנטריים ותיקים, חברי כנסת בהווה או לשעבר, ניתן למצוא ברשימה גם שמות מוכרים מימי ההמחאות. כזה הוא עמרי רונן, ממובילי ארגון "אחים לנשק" ודמות מוכרת במאבק נגד ההפיכה המשפטית.

רונן (34) נולד בקיבוץ כפר עזה. דור שלישי למייסדי הקיבוץ. סבו עקיבא, נפטר טרם אירועי 7 באוקטובר, סבתו נירה, נרצחה בביתה במתקפת הטרור האכזרית יחד עם המטפלת. "יש למשפחתנו קשר עמוק לכל המפעל ההתיישבותי" אמר רונן שגם סבא רבא וסבתא רבתא שלו קשורים בקיבוצים גבעת ברנר, נען, דורות והגושרים, וקשר בנפש לכל הנגב המערבי. הזיכרונות שלי כילד בקיבוץ הם של גן עדן. מסתובב עם אחי התאום ואחותי הגדולה, נכד למייסדים, בתחושה הכי טובה, הכי בטוחה. היינו הולכים יחד בשבילי הקיבוץ, לאסס של גרגרי החיטה, ששם תמיד הזהירו מנחשים, בשדות החיטה, במאגה זה ריח, זו חוויה שזה הכי טוב שיש, המקום הכי טוב לגדול בו".

אני מייחס לחרדים הרבה ריאליות. זה כמו בן מנעיס שהם מכינים בזמן מלחמה אבל כשנתינה סגר להם תקציבים ב-2003 הם יצאו לעבוד. היה להם תמריץ. כשיש סנקציות לכליות, הגרפים משתנים

גן העדן הפך לגיהנום

ב-7 באוקטובר שוחח עם סבתו נירה (86) עימה, היא מספר, היה לו חיבור מיוחד. "אישה מאירת פנים שידעה להקשיב. אישה אוהבת, חונמלת והכי יפה בעמק הירדן. היינו משוחחים שעות בטלפון. היא ידעה שאני אוהב אותה והיא אהבה אותי והייתה גאה בי. היינו מאוד מחובבים". נירה תיארה לו את המצב הקשה בקיבוץ כפר עזה ושיש ריות בחוץ. היא נכנסה לממ"ד יחד עם המטפלת שלה, אנג'לין אגירה. רונן, קצין במיל' ביחידת מגלן, לא חיכה לצו התייצבות, יחד עם צוותו התארגנו על ציוד יורדו דרומה. הקשר עם סבתו התנתק ובבחירה הבלתי אפשרית לאיזה קיבוץ להיכנס כדי לסייע בלחימה, הוחלט על ניר עוז. יומיים אחרי אותה שבת שחורה התבשר שסבתו נרצחה. "הייתי כל התקופה במילואים ורק אחרי חצי שנה הגעתי לכפר עזה. המקום שהיה גן עדן בשבילי

אכפת לנו זה מזה

רונן הוא לא רק מהפנים הכולטות של המחאה נגד הרפורמה המשפטית ו"אחים לנשק". הוא סיים לימודי תואר ראשון במשפטים והתמחה בפרקליטות המדינה במחלקה הכלכלית העוסקת בשחיתות שלטונית וייסד, יחד עם חברים, את עמותת "יהב - מחנכים לצינון", והוא מאמץ, כנורדאו והרצל לפניו, שהגורל שלנו בידנו ושעם חזון ועבודה קשה אפשר להצליח. "אני מדבר על העתיד ולא רוצה להכניע אף צד, ולא להחליף אי שוויון אחד באחר. אני רוצה שניצור פה חברת מופת של ערכות הדדית, כי אכפת לנו זה מזה, שכולנו נתרם למפעל הצינון. אני מסתכל קדימה, יש דברים קריטיים שצריך לעשות בהם שינוי עכשיו".

עם כל ההפגנות של המגור החרדי, אתה יכול להאמין שיהיה שם משהו אחר? "אני מייחס לחרדים הרבה ריאליות. זה כמו בן מנעיס שהם מפגינים בזמן מלחמה - נמות ולא נתגיים, כשכולנו מגויסים למילואים ונלחמים. אבל כשנתינה סגר להם תקציבים ב-2003 הם יצאו לעבודה. היה להם תמריץ. כשיש סנקציות כלכליות, הגרפים משתנים. אני לא רוצה לשנות אף אחד. אני ליברל, מאמין בשוויון, חיה ותן לחיות. יש לנו אינטרס משותף להתקיים כאן. אם לא יהיה כסף בקופה הציבורית, אם לא יתרמו לביטחון, אם לא יהיו חלק ממפעל הזה - לא נוכל לחיות כאן. אני רוצה לייצר עתיד לילדים".

אני לא רוצה להכאיב לאחרי רוצה שוויון. כולם יוצאים לעבוד, תורמים למדינה ותורמים לביטחון ישראל, לא מבקש משהו מעבר. זה מה שטוב ובריא למדינת ישראל. נקדם יצרנות לא בטלה. נקדם עבודה קשה, נחלום בגדול ונגשים. אנחנו נהיה מדינה הכי טובה לאזרחים שלה. יש פה חברה מדהימה, אנשי עשייה ויצירה. זה אפשרי, אני מאמץ בזה. יש ערך להיכנס צעיר, להאמין, לסחוף ציבור ולשכנע. מי שבנה את המדינה שלנו היו אנשים צעירים עם חלום".